

професора въ консерваторията Цимерманъ. 1858 се явява комическата му опера „По неволя докторъ“, а на следната година неговия шедевръ — операта „Фаустъ“, дадена въ „Театър-лирикъ“ на 19 мартъ 1859, посрещната отначало не особено възторжено — за да стане въ най-скоро време най-любимата французска опера. Още отъ 1855 Г. влиза въ преговори за текста съ поетитъ Барбие и Каре, и следъ 4 годишна работа — операта е била готова. Музиката на „Фаустъ“ е едно щастливо обобщение на нѣмски и французски музикални елементи. Лирическата природа на Г. се е изявила въ това творение по единъ най-щастливъ начинъ. Въ партитурата на „Фаустъ“ има мѣста, изпълнени съ най-нѣжна и сърдечна лирика, проникваща дълбоко въ всѣко човѣшко същество. Естествено, операта на Г. не покрива свръхгениалното творение на Гюте, но тя остава до сега най-хубавото, що е писано като опера върху него. Следъ голѣмия успѣхъ на „Фаустъ“ въ Германия (първо изпълнение въ Дармщадтъ 1861) — творението бива дадено въ „Голѣмата опера“ едва 1869. Следъ „Фаустъ“, дето Г. достига най-голѣмо майсторство въ драматичната техника и фактурата, Г. създава още цѣлъ редъ опери: „Филемонъ“ и „Савската царица“, „Данкътъ на Цамора“ и др., отъ които значителенъ успѣхъ е имала само „Ромео и Жулиета“. Поради избухналата война (1870), Г. промѣня мѣстожителството си въ Лондонъ, дето се отдава на жива практическа работа, основавайки хорово дружество, носящо неговото име, и отдѣляйки една голѣма частъ отъ времето си за дълото на „Сиропиталището за музикални деца“, основано отъ пѣвицата Джорджина Уйлсонъ, съ която Г. е билъ въ близки отношения. Тукъ написва и кантатата „Галия“ (по текстъ — „Плачътъ на Иеремия“), изпълнена отъ хора, носящъ неговото име, при откриването на международното изложение въ Лондонъ, 1871. Поради лошия край на отношенията му съ Дж. Уйлсонъ, достигнали до процесъ, 1875 напуца Лондонъ и се връща въ Парижъ, дето живѣе въ пълна отчужденостъ отъ близкитъ си — до края на своя животъ.

Освенъ изброенитъ по горе творби, Г. е писалъ още: симфонията „Царица на апостолитъ“, „Арагонска бойна пѣсенъ“, „Римски маршъ“, „Погребаленъ маршъ на една марионетка“, меситъ: „Тържествена меса на Св. Цецилия“, „Жана д'Аркъ“, „Празднична“, „Ангелски покровъ“, единъ „Те Деумъ“, „Седемътъ думи на Христа“, „Отче нашъ“, „Исусъ на Тиберското езеро“, „Стабать Матеръ“ — съ оркестъръ; 2 кантати, 3 оратории: „Изкупление“, „Тобий“ и „Животъ и смъртъ“, малки клавирни нѣща, както и една школа за корнетъ. Г. се е изявилъ и като музикаленъ писателъ — съ разни статии, както и съ труда си върху Моцартовия „Донъ Жуанъ“ — въ който е отразена неговата личностъ като свѣтски човѣкъ.

Гурлитъ, Вилибалдъ — Gurlitt, Wilibald — музикаленъ писателъ, род. 1 мартъ 1889 въ Дрезденъ, училъ музикална наука въ Хайделбергъ и при Риманъ въ Лайпцигъ; отъ 1919 е лекторъ и професоръ по музиковедение въ университета въ Фрайбургъ i В., кждето основава и застава на чело на единъ научно-музикаленъ институтъ. Писалъ: „Бургундско шансонно и нѣмско пѣсенно изкуство на XV в.“, „Шуманъ и Бетховенъ въ тѣхнитъ скици“, „Музикалната наука като наука на духа“, „Къмъ историята и върху принципитъ въ изкуството на регистрирането въ старата органива музика и др. Г. прави опити за преразстройството на органа.

Гурлитъ, Манфредъ — Gurlitt, Manfred — компонистъ и диригентъ, род. 6 септ. 1890 въ Берлинъ, ученикъ на Майеръ-Маръ и Брайтхауптъ по пиано, и на Хумпердинкъ и Роб. Каунъ по композиция, кореметиторъ въ Берлинската кралска опера 1908—1914, на следната година при Байройтскитъ изпълнения; капелмайсторъ на опернитъ театри въ Есенъ, Аугсбургъ и Бременъ; основателъ на „Новото музикално дружество“ въ Бременъ. Творби: симфоническа музика за голѣмъ оркестъръ, 2 камерконцерта за цигулка съ 13 духови инструмента, соната за пиано, клавирикетъ, операта „Светицата“, музикална драма „Водецъ“, опери: „Войници“ (1931) и „На-на“ — по Зола (1932).